

Droompaarden

De spetterende show
Het allerliefste veulen
Het verdwenen paard
Echte paardenliefde
Vertrouwen in je paard
Een schat van een pony
Een vriend voor het leven
Het paard uit de wildernis
Magie op de manege

NUR 283/W061901

Bisac JUV002130

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXIX Tekst: Gertrud Jetten

© MMXIX Illustraties: Ina Hallemaans

© Omslagontwerp en ornamenten: Agnes Visser

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

gertrudjetten.nl

Bij KONINKLIJKE BESCHIKING
HOFLIVERANCIER

Een onbekende logé

Tring, deed de schoolbel.

Emma sloeg haar boek dicht, legde haar schrift erop en schoof alles snel in de la onder haar tafeltje. Het was woensdagmiddag en dat betekende dat ze de hele middag naar de manege kon. Wat had ze daar zin in!

Emma was gek op paarden. Kleine paarden, grote paarden, bruine paarden, witte paarden: alle paarden waren leuk, zolang het maar paarden waren. Toch had ze maar één lievelingspaard en dat was de zwarte ruin Espresso.

Espresso was één meter zesenvestig hoog, zwart en had een smalle bles en twee witte voetjes. Hij was driekwart arabier en heel gevoelig en temperamentvol. Een paar maanden geleden had Emma alleen nog maar naar hem kunnen kijken, maar doordat ze nu al acht keer via een beeldje een geweldig avontuur had beleefd, kon ze inmiddels op hem rijden.

Door het beeldje kwam ze namelijk in een andere wereld terecht, een wereld waarin het paard van het beeldje echt was. Emma had al een paard gered op IJsland, een wilde mustang getemd en een gestolen tinker teruggevonden. Toch was geen enkel paard zo mooi en zo bijzonder als Espresso.

Emma had pas om drie uur rijles, maar ze was van plan om meteen na het middageten naar de manege te gaan. Er waren nog zo veel andere leuke dingen die ze kon doen. Ze zou Espresso uitgebreid borstelen, bij hem in de stal zitten, helpen met de kinderles, uitmesten...

‘Veel plezier vanmiddag,’ zei haar beste vriendin Teuntje. Ze stak haar fiets sleuteltje in het slot en keek naar Emma.

‘Gaat vast lukken,’ antwoordde Emma. ‘Wat ga jij doen?’

‘Zwemmen, denk ik.’

Emma knikte. ‘Nog maar een paar dagen en dan hebben we vakantie. Dan kan ik mee gaan zwemmen én naar de manege.’

‘Misschien kan Espresso ook wel mee zwemmen,’ grijnsde Teuntje.

‘Dan moet ik hem eerst in de buurt van het water zien te krijgen!’ Emma lachte bij het idee. Espresso vond bijna alles eng. Maar daar ging ze komend weekend wat aan doen. Samen met Nora, haar instructrice, had ze op de manege een schrikcursus georganiseerd. Zelf deed Emma natuurlijk ook mee, met Espresso.

Gezellig kletsend fietsten ze verder, totdat Teuntje afsloeg naar links en Emma rechtdoor reed. Emma zwaaide naar Teuntje en fietste toen de Johan Schenkstraat in. Ze kwakte haar fiets tegen het hekje, deed het poortje open en stak haar sleutel in de voordeur. Voordat ze hem om kon draaien, ging de deur open.

‘Goedemiddag, mevrouw,’ grapte haar vader. ‘Was het leuk op school?’

‘Ging wel.’ Emma gaf hem een vluchtige zoen. ‘Het zou een stuk leuker zijn als er paarden waren. Gelukkig is het bijna vakantie.’ Ze hing haar jas op de kapstok en gooide haar rugzak in de gang. ‘Wat ruikt het hier lekker!’ Emma snoof. ‘Pannenkoeken?’

‘Een hele berg.’

‘O, lekker.’ Emma liep snel naar de keuken en plofte op een stoel.

Haar moeder had die dag repetitie en zou pas ’s avonds laat thuiskomen. Ze was een beroemde violiste, die haar viool kon laten zingen, lachen en huilen. Vroeger wilde ze graag dat Emma leerde pianospelen in plaats van paardrijden, maar

tegenwoordig zei ze er nooit meer wat over. Ze vond Espresso prachtig en vergeleek hem zelfs met haar kostbare viool.

Emma pakte een pannenkoek met kaas en goot er flink wat stroop over. 'Mmm,' zei ze met haar mond vol stroop.

Haar vader keek haar grijnzend aan en gaf haar een servet. Emma veegde haar mond af en nam een nieuwe hap. Toen ze klaar was, hielp ze haar vader met opruimen. Daarna liep ze naar de bijkeuken om haar paardenkleren te pakken. Haar ouders wilden ze niet in huis hebben; allebei vonden ze haar kleren stinken.

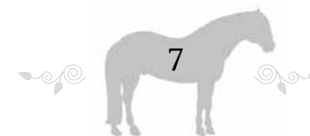
Emma pakte haar rijbroek en snoof eraan. Mmm, heerlijk. Hij rook naar paarden, naar hooi en naar paardenzweet. Perfect dus. Toen ze zich had omgekleed zei ze haar vader gedag en stapte op haar fiets.

Het was heerlijk weer. Emma sloeg links af, rechts af en fietste toen een heel eind rechtdoor. De stad hield op en ging langzaam over in weilanden, akkers en boerderijen. Al van ver zag ze de manege liggen. Boven alles uit torende de grote binnenbak met daaromheen de stallen. Ervoor lag de buitenbak en daaromheen waren weilanden.

Emma sloeg rechts af de oprijlaan in en fietste voorbij de shetlandveulens. Daarna zette ze haar fiets in het rek en liep naar binnen.

In de eerste stalgang kwam ze Nora tegen.

'Hoi, Emma,' zei Nora vrolijk. 'Volgens mij weet Espresso al dat je komt.'

Emma's hart maakte een sprongetje. Sinds een paar weken hinnikte Espresso als ze kwam. Emma kon niet uitdrukken wat dat met haar deed. Het maakte haar trots. En blij. Ze voelde zich bijzonder dat deze prachtige zwarte pony naar haar hinnikte. Alleen naar haar. Dat maakte het extra speciaal. Snel liep ze door naar Espresso's box.

Zo te zien had hij afgelopen nacht weer in de modder gerold. Sinds een paar weken stond hij 's nachts buiten, zodat hij meer kon bewegen. Emma glimlachte. Ze dacht aan wat Nora altijd zei: een modderig paard is een gelukkig paard. Nou, dan was Espresso heel gelukkig. Emma liep naar de zadelkamer om borstels te halen en maakte de boxdeur open.

Ze liet Espresso even aan haar handen ruiken en aaide over zijn neus. Toen begon ze hem te roskammen, precies daar waar hij altijd jeuk had. Espresso tuitte zijn bovenlip van plezier.

'Lekker, hè?' lachte Emma. Ze pakte een andere borstel en haalde de modder van Espresso af.

Na een half uur hard werken zag hij er weer prachtig uit. Zijn vacht glansde, zijn staart was uitgelopen en zijn manen lagen keurig naar één kant.

'Jij bent het mooiste paard dat ik ken,' zei Emma bewonderend. 'Echt het aller-, allermooiste.' Ze dacht aan de paarden die ze had ontmoet tijdens haar avonturen. Amoroso, de Spaanse hengst, was ook heel mooi geweest, en Star, de

mustangmerrie... Maar dat was een andere wereld, dus dat telde niet.

Vrolijk fluitend liep Emma naar de zadelkamer. Ze pakte Espresso's zadel en hoofdstel en nam ze mee naar zijn box. Als ze hem nu al opzadelde, vond Nora het vast goed dat ze alvast een rondje ging stappen. Vandaag was de eerste keer dat Espresso weer met de groepsles mee zou doen. De afgelopen weken had Emma telkens privéles gehad.

Elke dag verwachtte ze dat Nora zou vertellen dat er voortaan ook andere kinderen op Espresso zouden rijden, maar ze had er niks meer over gezegd. Als Emma daaraan dacht, zonk het hart haar in de schoenen. Ze vond het afschuwelijk.

Doordat Espresso zo schrikachtig en temperamentvol was, kon verder alleen Nora op hem rijden of een van de oudere meiden. Emma was de enige van haar leeftijd die op hem reed. Ze was ook de enige van de hele manege die zo gek op de zwarte ruïn was. De meeste kinderen vonden hem eng.

Emma legde behoedzaam het zadel op Espresso's rug en trok gaatje voor gaatje de singel aan. Daarna pakte ze het hoofdstel en schoof voorzichtig het bit in zijn mond. Espresso begon er meteen hard op te kauwen. Emma deed de staldeur open en nam Espresso mee.

In de binnenbak was Nora de kleinste kinderen les aan het geven. Naast elke pony liep een vader of moeder.

'Nora?' riep Emma.

Haar instructrice keek op. 'Wat is er?'

'Mag ik alvast instappen?'

'Tuurlijk,' riep Nora. 'Tot zo.'

Samen met Espresso liep Emma naar buiten. Ze deed de poort van de buitenbak open en liet hem stilstaan naast het opstapkrukje. Natuurlijk kon Emma best zonder opstapje op Espresso klimmen, maar sinds Nora haar had uitgelegd dat dat niet goed was voor zijn rug, deed ze het nooit meer.

Zacht liet ze zich in het zadel glijden en nam de teugels aan. Toen drukte ze voorzichtig haar benen tegen zijn buik. Espresso begon te stappen. Sinds hij meer buitenkwam, was hij een stuk rustiger. Emma glimlachte trots. Dat kwam door haar avontuur met Star. Dat had haar op het idee gebracht om Espresso 's nachts op het pad tussen de weilanden te zetten.

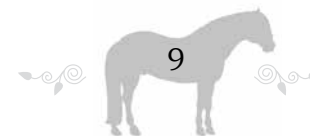
In gedachten ging Emma terug naar Amerika. Ze dacht aan de buitenrit op Stars broer, door de rivier en door het bos. Als ze haar ogen dichtdeed, rook ze de bomen weer...

Opeens schoot Espresso ervandoor.

Emma kon zich nog net aan het zadel vastgrijpen, anders was ze eraf gevallen. Snel nam ze de teugels korter. 'Rustig maar, Espresso,' zei ze geschrokken. 'Niks aan de hand.'

De zwarte pony geloofde haar niet. Met wijd opengesperde neusgaten keek hij naar de container aan de andere kant van de buitenbak.

Emma zuchtte. Espresso was voor bijna alles bang. Containers, vlaggen, paaltjes, uithangborden, brievenbussen... Haar doel was om met hem buiten te kunnen rijden, maar

dat was nog heel ver weg. Ze was ontzettend benieuwd naar de schrikcursus komend weekend. Hopelijk zou die Espresso van zijn angst afhelpen.

Na een kwartiertje kwamen de anderen. Ze waren maar met zijn vijven vandaag: Lotte en Frederique en twee kinderen die Emma niet kende. De les ging beter dan Emma verwacht had. Espresso schrok nog wel een paar keer, maar niet meer zo heftig. Bovendien luisterde hij keurig naar Emma en maakte samen met haar voltes, gebroken lijnen en overgangen van de ene naar de andere gang.

Na de les nam Nora haar even apart. 'Dat ging uitstekend, Emma,' prees ze haar.

Emma knikte blij. 'Zelfs het terugnemen uit galop ging goed.'

Nora keek haar ernstig aan. 'Ik denk dat er vanaf volgende week ook weer andere kinderen op Espresso kunnen rijden.'

Emma beet op haar lip, anders zou ze in huilen uitbarsten. Ze knikte braaf en probeerde stoer te kijken.

'Maar jij mag elke woensdag op hem blijven rijden,' ging Nora verder. 'En je mag hem natuurlijk zo vaak als je wilt borstelen.'

Emma hield het niet meer. Zonder dat ze het wilde, drupte er een traan op haar shirt. Door haar was Espresso veel rustiger geworden, en als dank moest ze hem nu weer delen. Driftig veegde ze over haar gezicht.

'Als de cursus goed gaat, kun je op zaterdagen met hem

meedoen aan buitenritten,' vertelde Nora. 'Als bedankje voor alles wat je gedaan hebt.'

Emma knikte. Er zat iets klem in haar keel, waardoor ze niet meer kon praten. Ze stapte af en slofte samen met Espresso naar binnen. Kon ze Espresso maar kopen. Dan hoefde er nooit meer iemand anders op hem te rijden. Dan was hij helemaal van haar. Hoeveel geld stond er op haar rekening? Ze zou het thuis meteen nakijken.

Toen ze klaar was, ging ze bij Espresso in de box zitten. Verdrietig staaarde ze naar de zwarte pony. Ze wilde hem niet delen!

Even later klonken de voetstappen van Nora. Ze deed de boxdeur open en kwam naast haar zitten. 'Hoe gaat het?'

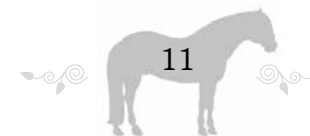
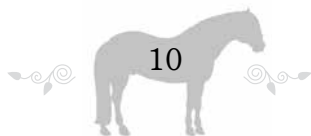
Emma haalde haar schouders op. 'Gaat wel.' Ze draaide zich om en keek naar Nora. 'Ik ga thuis kijken hoeveel geld ik heb. Misschien is het wel genoeg om Espresso te kopen.'

Nora sloeg een arm om haar heen. 'Ook al zou het genoeg zijn, ik wil hem niet kwijt, Emma. Nog niet. Ik denk nog steeds dat hij een goede manegepony kan worden.'

Emma slikte. Ze stak een strohalm in haar mond en begon erop te kauwen.

'Heb je al iets van je logé gehoord?' ging Nora verder.

Emma schudde haar hoofd. 'Het is heel raar, maar ik kan haar nergens vinden. Ze zit niet op Insta, niet op Snapchat, niet op Facebook... Het is net alsof ze niet bestaat.'

Nora glimlachte en gaf Emma een por. 'Niet iedereen is dol op social media.'

Emma lachte en stond op. 'Kan ik nog iets doen?'

'Graag. Zo meteen komen er twee nieuwe kinderen. Kun je die rondleiden en wat dingen uitleggen?'

Emma knikte heftig. Ze vond het heerlijk om over de pony's te vertellen. Ze gaf Espresso nog een aai over zijn hals en liep samen met Nora naar de ingang. Daar stonden al twee meisjes te wachten met hun ouders.

'Goedemiddag.' Nora gaf iedereen een hand. 'Dit is Emma. Zij weet bijna alles van wat hier gebeurt.'

Emma bloosde en voelde zich helemaal warm worden vanbinnen. Het volgende half uur liet ze de zadelkamer zien, stelde alle pony's voor en vertelde iets over de lessen.

Daarna nam Nora het weer over. 'Tot vrijdag,' zei ze opgewekt. 'Kom je meteen na school? Dan kunnen we alvast wat dingen klaarzetten.'

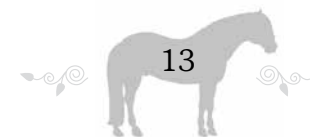
Emma knikte. Ze pakte haar fiets en stapte op. Halverwege de oprijlaan stopte ze om Vito, het shetlanderveulen, te aaien. Sinds een paar weken stond er nog een shetlandermierrie met een veulen in de wei, zodat Vito lekker kon spelen. Het andere veulen was nog schuw en durfde niet dichterbij te komen.

Emma kriebelde Vito op zijn schoft. 'Knap, hoor,' zei ze zacht. 'Grote jongen.'

Vito tuitte zijn bovenlip en rolde met zijn ogen. Stapje voor

stapje kwam ook het andere veulen dichterbij. Heel langzaam kriebelde Emma hem op zijn schoft. Het veulen bleef even stilstaan en rende toen weg. Emma glimlachte. Dat was in elk geval een begin.

Op weg naar huis dacht ze weer aan haar logé. Ze woonde in Enschede en deed mee aan de schrikcursus. Het enige wat Emma van haar wist, waren haar naam en haar leeftijd. Ze heette Alina Amrani en was twaalf jaar, twee jaar ouder dan Emma.

Waar is Alina?

Op vrijdag ging Emma meteen na school weer naar de manege. Ze zette haar fiets in het rek en aaide Kees over zijn brede kop. Kees was de labrador van Nora en een waakhond van niks, maar wel heel lief. Daarna liep ze de stal in, op zoek naar Nora. Ze vond haar in de hooischuur.

‘Hé, Emma,’ riep Nora. ‘Je bent mooi op tijd.’ Met haar arm veegde ze over haar voorhoofd. Het was warm in de schuur.

‘Wat ben je aan het doen?’ vroeg Emma.

‘Opruimen.’ Nora wees naar de vloer. ‘Help je even mee? Dan gaan we daarna spullen zoeken voor de cursus.’

Emma pakte een hark en schoof het losse hooi naar een hoek. Daar pakte ze het op en gooide het op de stapel die er al lag.

‘Heb je zin in de cursus?’ vroeg Nora.

‘Heel veel!’

‘Mooi,’ glimlachte Nora. Ze gooide het laatste restje op de berg en draaide zich om. ‘Zo, dat is klaar.’ Samen met Emma liep ze naar de schuur bij haar huis.

Hier was Emma nog nooit geweest. Nora deed de deur open en liep naar binnen. Emma keek nieuwsgierig rond. Er stonden oude fietsen die vol zaten met spinnenwebben, een kapotte wasmachine, tuingereedschap, een parasol, tuinstoelen, een oude lamp en nog veel meer spullen.

‘Ik moet hier nodig opruimen,’ mompelde Nora. Schuldbe-
wust keek ze naar Emma. ‘Maar ik heb nooit tijd.’

Emma knikte. Nora runde de manege zowat in haar een-
tje, wat betekende dat ze voor achttien paarden zorgde en
alle lessen gaf.

Nora bukte zich en hield een vliegengordijn omhoog. ‘Kijk,
dit kunnen we goed gebruiken.’

‘Ik denk dat Espresso zich doodschrikt,’ riep Emma.

Nora lachte. ‘Ik zal zo meteen de dierenarts bellen. Dan
kan hij Espresso iets geven voor zijn hart.’

Geschrokken keek Emma haar aan. ‘Echt waar?’

‘Nee hoor. Dat was een grapje.’

‘O.’ Emma voelde zich een beetje dom. Daar was ze weer mooi ingetrapt! Ze bukte zich en raapte een geel zeil op.

‘Dat is prima,’ riep Nora. ‘Leg het maar op de stapel.’

Na een halfuurtje hadden ze een hele verzameling. Nora haalde de kruiwagen en stopte er samen met Emma zo veel mogelijk spullen in. Daarna liepen ze samen naar de binnenbak. Emma droeg de staande lamp en een metalen vuilnisbak. Ze zetten alles in een hoek en haalden daarna de rest.

‘Ik heb niks van Alina gehoord. Heb jij nog bericht gekregen hoe laat ze aankomt?’ vroeg Emma.

‘Met de trein van vier over half zes, op spoor 21. Ik heb het ook aan je ouders doorgegeven.’

‘Hoe herken ik haar?’

‘Ze heeft een rode jas aan en een spijkerbroek,’ vertelde Nora. ‘O ja, en ze heeft lang zwart haar en donkere ogen.’

Emma fronste haar voorhoofd. ‘En hoe herkent zij mij?’

Nora glimlachte. ‘Ik heb haar doorgegeven dat je een groene trui aanhebt met een paard erop.’

Emma grijnsde. Dat was makkelijk: die trui droeg ze heel vaak. ‘Ik hoop maar dat ze aardig is,’ merkte Emma op. Ze vond het een beetje spannend.

‘Natuurlijk is ze dat. Ze is net zo gek op paarden als jij, anders zou ze nooit helemaal uit Enschede hiernaartoe komen.’ Nora glimlachte. ‘Jullie hebben vast genoeg om over te praten!’

Emma knikte. Nora had natuurlijk gelijk. Terwijl Nora de kruiwagen terugbracht, liep Emma naar Espresso. Hij hoorde haar al van ver aankomen en hinnikte zacht. Emma's hart maakte weer een sprongetje. De laatste paar meters rende ze naar hem toe.

‘Dag, knappe pony,’ riep ze blij. ‘Morgen gaan we hele leuke dingen doen. En overmorgen ook. En daarna maken we misschien wel een buitenrit!’

Espresso bewoog zijn oren alsof hij nadacht over wat Emma zei.

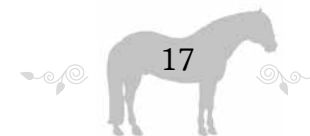
‘Het is maar goed dat je niet weet wat Nora en ik allemaal gehaald hebben,’ ging Emma verder. ‘Dan zou je doodsbang zijn.’ Ze kriebelde hem op zijn schoft. ‘Maar die spullen doen je helemaal niks. Echt waar.’

Espresso snoof.

‘Vanavond is de theorieles en morgen gaan we echt aan het werk,’ vertelde Emma. ‘Dus je hebt nog even rust.’ Ze gaf hem een laatste aai over zijn hals en deed de deur weer dicht. Toen pakte ze haar fiets en racete naar huis. Ze moest opschieten, zodat ze op tijd was om Alina af te halen.

‘Hé Emma, fijn dat je er al bent,’ zei haar moeder toen Emma binnenkwam. ‘Zodra je vader er is, kunnen jullie Alina afhalen. Ondertussen zorg ik voor het eten.’ Ze keek vragend naar Emma. ‘Kun jij de tafel dekken?’

Emma vertrok naar de bijkeuken om zich om te kleden. Daarna liep ze naar de woonkamer en pakte borden en bestek.

Op een van de stoelen onder de eetkamertafel lag Emma's langharige rode kater Ted. Emma krauwde even achter zijn oor en ging toen weer verder. Toen ze net klaar was, hoorde ze de voordeur opengaan.

'Hoi,' riep haar vader.

Emma rende naar de gang. 'Zullen we gaan?'

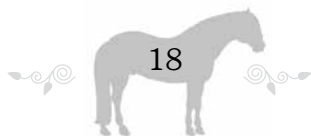
'Even wachten.' Hij liep naar de keuken en gaf Emma's moeder een zoen. Daarna draaide hij zich om. 'Zo, ik ben er klaar voor.'

'Ik ook.' Emma liep naar buiten en stapte in de auto. Twintig minuten later waren ze op het station. Het was enorm druk: auto's reden af en aan en ze konden nergens parkeren.

'Durf je alleen naar binnen?' vroeg Emma's vader Freek. 'Je moet op spoor 21 zijn.'

Emma knikte. Ze stapte uit en liep het station in. Een beetje zenuwachtig keek ze rond. Hoog Catharijne was enorm groot en het wemelde er van de mensen. Boven haar hingen borden met daarop de nummers van de perrons. Spoor 21 was helemaal achteraan. Op de grote klok was het bijna half zes.

Emma liep snel door. Ze denderde de trap af en kwam precies op het perron aan toen de trein binnen kwam rijden. Het was zo druk dat ze nauwelijks kon zien wie er uitstapten. Ze rekte haar hals om het beter te kunnen zien. Een eindje verderop verdween een meisje met zwart haar en een rode jas tussen de mensen.

Emma glipte tussen de menigte door en liep er snel naar toe. Toen ze vlakbij was, tikte ze haar op haar schouder. 'Ben jij Alina?' vroeg ze buiten adem.

Het meisje keek haar verbaasd aan. 'Nee. Ik heet Sofie.'

'O, sorry,' stamelde Emma.

Het meisje glimlachte en liep door.

Emma deed een paar stappen achteruit. Misschien kon ze beter wachten totdat de ergste drukte voorbij was. Langzaam werd het perron leger. Emma speurde rond, maar hoe ze ook keek, ze zag nergens een meisje met een rode jas. Haar hart klopte in haar keel. Had ze Alina dan toch gemist? Of was ze niet eens aangekomen?

Emma liep een wachthokje binnen en keek in het winkeltje. Na een tijdje sjokte ze naar de roltrap en ging naar boven. Wat moest ze nu doen? In gedachten verzonken beet ze op haar lip. Het beste kon ze naar haar vader gaan, bedacht ze toen. Die wist vast raad.

'Ben jij Emma?' klonk het opeens.

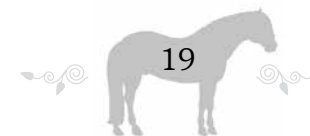
Geschrokken keek Emma op. Bij een bankje stond een meisje van een jaar of twaalf met donker, springerig haar, bruine ogen en een rode jas.

'Ja,' antwoordde ze. 'En ben jij Alina?'

Het meisje knikte opgelucht.

'Gelukkig,' riep Emma. 'Ik kon je nergens vinden.'

'Ik zat, eh... voor in de trein en ben naar boven gelopen,' vertelde Alina. Ze kreeg een kleur.

‘Ga je mee?’ vroeg Emma. ‘Mijn vader wacht buiten op ons met de auto. Het was te vol om te parkeren.’

Alina knikte en liep samen met Emma naar de uitgang.

‘Heb je een goede reis gehad?’ vroeg Emma. Het klonk een beetje deftig, maar ze hoorde het haar ouders altijd vragen als ze iemand afhaalden.

‘Ja hoor,’ antwoordde Alina. ‘Het was best rustig in de trein.’

‘Huh?’ Emma keek haar verbaasd aan. ‘Het was stikdruk. Ik kon je niet eens zien door alle mensen.’

‘Ik, eh... Ik bedoel dat het in mijn stukje rustig was,’ stotterde Alina. ‘Ik, eh... zat vlak bij de deuren.’

Emma knikte. ‘En moest je vaak overstappen?’

‘Overstappen?’ Alina keek haar verschrikt aan. ‘Ik, eh... Eén keer maar, in, eh... In Zwolle.’ Ze knikte heftig.

‘Zwolle?’ vroeg Emma verbaasd. ‘Daar kom je helemaal niet langs als je van Enschede naar Utrecht rijdt.’ Meestal dacht Emma tijdens de aardrijkskundeles aan paarden, maar dit had ze toevallig onthouden.

‘O, sorry,’ hakte Alina. ‘Dan heb ik zeker niet goed opgelet. Ik vond het best spannend in mijn eentje.’

Emma knikte. Ze liep voor Alina de trap af naar de parkeerplaatsen.

Haar vader stond naast de auto. Hij zag er ongerust uit. ‘Wat bleven jullie lang weg,’ riep hij.

‘We konden elkaar niet vinden,’ antwoordde Emma. ‘Het was verschrikkelijk druk.’

Freek nam Alina’s rugzak aan en legde hem achter in de auto. Verbaasd keek hij naar haar. ‘Zo, die is zwaar. Wat zit er allemaal in?’

‘Dat weet ik niet,’ flapte Alina eruit. ‘Ik bedoel... van alles. Paardenspullen en zo.’

‘O ja,’ zei Emma’s vader. Hij knipoogde. ‘Laarzen, een cap, een rijbroek en zeker ook nog borstels.’

Alina knikte opgelucht. Ze ging achterin zitten.

‘Heb jij ook zo’n zin in de cursus?’ Emma draaide zich om op haar stoel.

Alina aarzelde even. ‘Heel veel,’ zei ze toen.

‘Ik vind het ook een beetje spannend,’ ging Emma verder. ‘Vandaag heb ik met Nora alvast spullen uitgezocht en klaar-gezet. Ik denk dat Espresso zich rot schrikt.’

‘Eh... hoezo?’ vroeg Alina.

‘Nou gewoon, omdat het allemaal enge dingen zijn.’

Alina knikte, maar ze zag eruit alsof ze geen idee had waar Emma het over had.

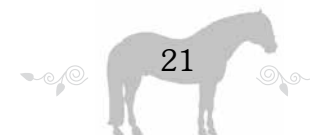
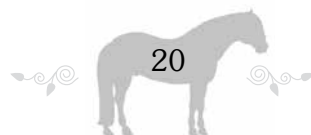
‘Hoe wist je dat de cursus hier georganiseerd werd?’ vroeg Freek.

Het was stil.

Emma keek vragend naar Alina.

Alina was knalrood. ‘Via mijn, eh... Via mijn instructrice,’ hakte ze.

‘Was er niet zoiets bij jullie in de buurt?’ vroeg Emma. ‘Enschede is wel heel ver weg.’

‘Nee,’ antwoordde Alina. Ze maakte een raampje open en keek naar buiten. ‘Wat een leuke winkels!’

‘Ben je al eens in Utrecht geweest?’ vroeg Emma.

‘Nee, nog nooit.’

‘Utrecht is superleuk,’ vertelde Emma. ‘Jammer dat we geen tijd hebben om de stad in te gaan.’

‘Vind ik ook. Waar wonen jullie?’

‘Vlakbij. We zijn er bijna.’ Emma wees naar hun huis. ‘Daar.’

‘Mooi huis,’ merkte Alina op.

Emma keek naar de voortuin met rozen, de mooie houten deur met glas in lood eromheen, de verschillend gekleurde bakstenen en de glas-in-loodramen in de woonkamer. Op eens zag ze haar huis met heel andere ogen. Het was inderdaad een heel mooi huis.

Emma’s vader maakte de achterklep open en gaf de rugzak aan Alina.

Emma’s moeder deed de deur open. ‘Hallo, Alina,’ zei ze vriendelijk. ‘Ik ben Yana, Emma’s moeder.’

Alina gaf haar een hand en liep achter haar aan naar binnen.

‘We gaan meteen eten,’ riep Emma’s moeder vanuit de keuken.

‘Waar moet ik zitten?’ vroeg Alina een beetje verlegen.

‘Tegenover mij.’ Emma wees naar de stoel waar Ted op had gelegen. ‘Het kan zijn dat er wat rode haren op zitten.’

‘Hebben jullie een kat?’ vroeg Alina. Haar ogen zochten de kamer af.

‘Ja, een grote rode kater. Hij heet Ted. Waarschijnlijk is hij buiten.’

Emma’s vader kwam binnen met een grote pan. Daarachter liep Emma’s moeder. Ze zette een kom met salade op tafel.

Emma tilde het deksel op. ‘Mmm, spaghetti.’

Yana knikte en keek naar Alina. ‘Lust je dat?’

‘Ja, lekker.’

‘Mooi.’ Emma’s moeder pakte een bord en schepte het vol. ‘Ben je net zo’n paardengek als Emma?’

‘Ik denk het wel.’ Alina glimlachte.

‘Emma denkt de hele dag alleen maar aan paarden,’ zei haar vader plagend. ‘Toch?’

Emma knikte. ‘Vooral aan Espresso.’

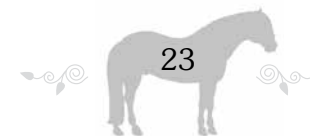
‘Wie is dat?’

‘Dat is mijn lievelingspony op de manege. Hij is heel erg mooi.’

‘En heel wild,’ voegde haar moeder eraan toe.

‘Dat valt best mee,’ riep Emma. Vragend keek ze naar Alina. ‘Wat is jouw lievelingspony?’

‘Ik vind alle paarden leuk. Shetlanders, appaloosa’s, quarterhorses, friezen, haflingers...’ Vragend keek ze naar Emma. ‘Weet jij toevallig met welk paard ik aan de cursus meedoe?’

‘Ik geloof dat Nora zei dat je mag kiezen uit Aron en Saffier. Aron is een haflinger en Saffier een new forest-pony. Ze zijn allebei lief.’

‘Dan wil ik de haflinger,’ zei Alina meteen. Ze zag er opgelucht uit.

‘Na het eten gaan we naar de manege voor de theorieles,’ vertelde Emma met haar mond vol.

‘Door wie wordt die gegeven?’ vroeg Alina voorzichtig.

‘Door Simone.’

‘En, eh... wie is Simone?’

Emma keek haar verbaasd aan. ‘Dat is degene die de schrikcursus geeft.’

‘O ja, natuurlijk,’ zei Alina met een rood hoofd. ‘Dat was ik even vergeten. Ik heb een slecht geheugen voor namen.’

‘Geeft niks,’ zei Emma. ‘Als je klaar bent, gaan we naar mijn kamer, dan kun je daar alvast je rugzak neerzetten.’

Na het eten vertrokken ze naar boven. Emma deed de deur open en liep naar binnen.

Alina bleef in de deuropening staan. ‘Wauw,’ riep ze. Met grote ogen keek ze rond. Op Emma’s bed lag een spreid met een galopperend paard erop, aan de muren hingen paardenposters, het behang zat vol met shetlanders en op de vloer lag een dik tapijt met daarop een kudde galopperende ijslanders.

Boven haar bed hing de plank met paardenbeeldjes. Het waren er acht inmiddels: acht beeldjes voor acht avonturen.

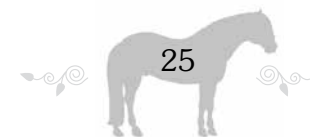
De Spaanse hengst Amoroso; Madelief, het shetlanderveulen; tinker Bess; Diva, de trakehner; Miss Confetti, de appaloosa; dartmoor Glenn; Vinur, de ijslander en de mustang Star.

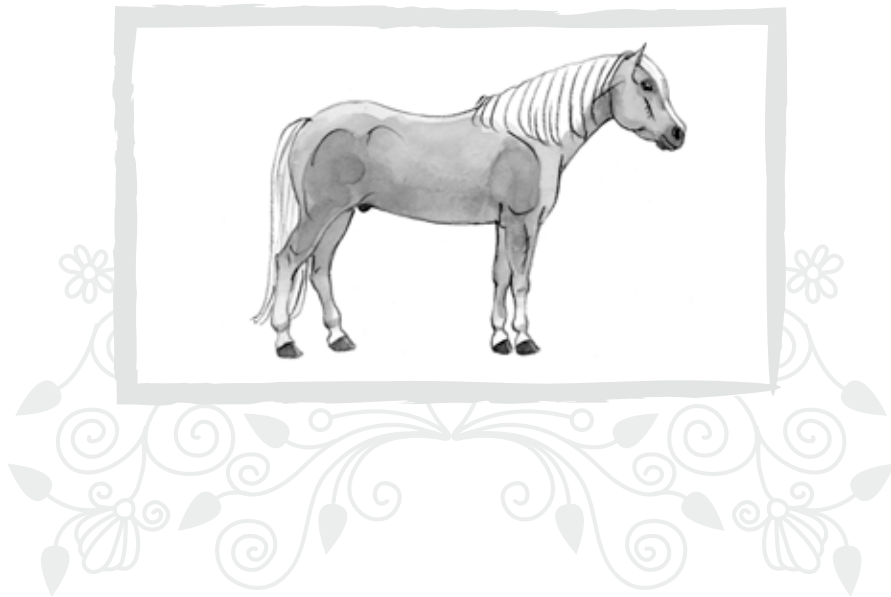
Langzaam stapte Alina de kamer binnen. Ze legde haar rugzak op het matras dat Emma’s vader had klaargelegd. Op het gebloemde dekbed lagen een handdoek en een washandje. Alina liep naar het raam en keek naar buiten. Voor het raam stond een oude appelboom, en door de takken door kon ze nog net het torentje zien van het klooster achter het huis.

Na een tijdje draaide ze zich om. Verbaasd keek ze naar de plank met beeldjes tegenover haar. ‘Wat heb jij veel beeldjes zeg,’ zei ze verrast. Ze liep ernaartoe en bekeek ze uitgebreid. ‘En wat een bijzondere rassen!’ Vragend keek ze naar Emma.

Emma knikte alleen maar. Misschien zou ze Alina nog vertellen dat dit geen gewone beeldjes waren. Dat ze, door ernaar te kijken, in een andere wereld terecht was gekomen. In een wereld waar het paard van het beeldje echt was en ze elke keer een geweldig avontuur had beleefd.

Maar tot nog toe wist alleen Teuntje ervan en dat wilde ze voorlopig zo houden. ‘Kom je mee naar beneden?’ vroeg ze. ‘Volgens mij moeten we zo gaan.’

Een bijzondere ontdekking

Emma pakte een schrift en een pen en stopte die in een linnen tasje. 'Neem jij ook wat mee om te schrijven?' vroeg ze aan Alina.

'Ja, dat is een goed idee.'

'Wil je een pen en papier van mij of heb je zelf wat?'

'Dat weet ik niet,' flapte Alina eruit. 'Ik zal even kijken.'
Met een rood hoofd pakte ze haar rugzak.

Emma fronste haar voorhoofd. Ze vond Alina best aardig, maar ze was wel een beetje raar. Ze vond het rustig in de

trein, ze dacht dat ze door Zwolle waren gereden, ze wist niet wie Simone was, wat ze gingen doen... Ze leek wel op haarzelf aan het begin van een beeldjesavontuur! Dan wist ze ook nooit wat ze ging doen, wie iedereen was en wat ze allemaal bij zich had.

Emma kreeg het warm en koud tegelijkertijd en het leek wel alsof de vloer onder haar begon te schudden. Zou Alina ook... Maar dat kon niet, toch?

Alina had haar rugzak omgekieperd en haalde tussen kleren, toiletpullen en een veiligheidshelm een opschrijfboekje en een pen tevoorschijn. 'Zo, ik heb het gevonden,' zei ze opgelucht.

'Emma. Alina. Schiet eens op,' riep Freek.

Emma ging de kamer uit en liep langzaam de trap af. Haar hoofd leek wel een draaimolen. Zou het echt waar zijn? Nee, schreeuwde een stem. Waarom niet? riep een andere stem. Als je van deze wereld naar een andere wereld kon gaan, waarom dan niet andersom? Emma was ooit zelf via een beeldje van Espresso vanuit die andere wereld hier gekomen, dus het was mogelijk. Bovendien was Alina helemaal gefascineerd door de beeldjes.

Alina liep voor haar uit naar buiten en stapte in de auto.

Emma ging naast haar zitten. Onopvallend keek ze opzij. 'Heb jij ook van die paardenbeeldjes?' vroeg ze plompverloren.

'Ja, vijf.' Alina's gezicht verried niks.

Emma knikte. Ze wist niet wat ze verder moest zeggen, met haar vader vlakbij. Hij mocht er niks van weten! Onrustig

